

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται ἐπὶ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ἢ ἐπὶ κατ' ἐφεξῆς παιδικῶν ἐπιμοδῶν ἀγγέλων, ἐλευθερίως ἀποσπῶν εἰς τὴν εὐχρηστικὴν ἀποσπῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Παιδαγωγικοῦ Συντακτικῆς Ἐπιμοδῶν, ὡς ἀνάγκη ἀποσπῶν καὶ ἐπιμοδῶν εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΡΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπισημὸς ἀρχαῖα 15. Ἐπισημὸς ἀρχαῖα 40. Τετάρτος ἀρχαῖα 22.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγιόχοις γράμμα ἀρχαῖα 10.—
 Ἀρχαῖα ἀρχαῖα 4.— Ἀρχαῖα καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐπισημῶν ἀρχαῖα 11.
 Ἐπισημῶν καὶ Τετάρτων ἀρχαῖα.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουαῖα μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅσοι ἐπισημῶν ἀρχαῖα 25, κατὰ τὸ Βασιλικόν:

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Νοεμβρίου 1925

Ἔτος 57ον—Ἀριθ. 51

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μνημοσύνη τοῦ Δαχνοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Δὲ νοιώθει, τοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι ἢ ὑπερτάτη εὐτυχία. ὅταν γυρίζει κανεὶς, ὅπως ἐσύ, μὲ τὴν καρδίαν γεμάτην, μὲ τὸ φῶς μέσα στὴν ψυχὴν, νὰ βλέπει, δίχως νὰ τὸ ξέρουν, ἑκαίνοὺς ποὺ ἀγαπᾷ, νὰ διαβάξαι στὸ πρόσωπό τοὺς τὰ αἰσθημάτων τοὺς, νὰ νοιώθει τὴν βιάσυνήν τοὺς καὶ τὴν ἀνυπομονήσάν τοὺς;... Στάσου, στοιχηματίζω, ὅτι θές, ὅτι αὐτὴν ποὺ πηγαίνει μπροστὰ καὶ βιάξαι καὶ τὸς ἄλλους νὰ τρέχουν, εἶναι ἢ ἐσοποιὸς Δουκία Ραμπλό.

Ὁ ζωγράφος ἦταν ὑπερβολικὸς. Μπροστὰ μπροστὰ ἔτρεχε ὁ Μπάμπας, συνειδητοῦσιν νὰ πηγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα στὶς ἀποικίας. Μὲ πίσω του, ὁ Γιώργος διέκρινε τὴν ἐσοποιὸν Δουκία Ραμπλό, ποὺ εἶχε προσφέρει τὸ μπράτσο τῆς στὴν κυρία Καρδινάκ.

Ἡ μητέρα του δὲν εἶπε ὑπερβολή, ἔταν τοῦτο γὰρ πῶς τὰ μαλλιά τῆς ἦταν κάτασπρα. Μὰ ἦταν ἀκόμα ἴσα καὶ εὐκλινῆ καὶ ἢ κόρη τοῦ κ. Ραμπλό τὴν ἔκανε νὰ τρέχει σάν παιδί.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου πηγαίνει ἀπ' τὴν μίαν στὴν ἄλλη, καὶ ἢ καρδίαν τοῦ χοροπηδοῦσε στὸ στήθος του. Πέρασαν μερικὰ βήματα κοντὰ του καὶ

τὸς ἄριστος νὰ περάσουν, γιὰ τὸν κρατοῦσε ὁ φίλος του.

Ἄγχο πὶδ πίσω, ἀκολουθοῦσε ὁ κ. Ἄντοναϊ, ἀκουμπώντας στὴ μαγκούρα του, πλάι στὸν κ. Ραμπλό, ποὺ ἔλαγε λιγάκι χοντρίνα. Τέλος ὁ Πενίνος καὶ ὁ Μοχίλοφ, ποὺ δίχως ἄλλο ἔρχονταν ἀπ' τὸ λιμάνι, ἔκλειναν τὴ συνοδείαν.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν κάμποσα μέτρα, οἱ δύο φίλοι βγήκαν ἀπ' τὸν κρυφάνα τοὺς, πύφτοντας ἀκριβῶς πάνω στὸν Πενίνο καὶ τὸ Μοχίλοφ.

Ὁ Ρώσος σταμάτησε, δίχως νὰ βγάλλει μιλίαν, μὰ ἔγινε κατάχλωμος. Ὁ Πενίνος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Τεὸς εἶδατε; φώναξε. Νά τοὺς!

Ἐμπροστὰ ἔτρεχε ὁ Μπάμπας... (Σελ. 401, στ. α')

Ἡ φωνὴ τοῦ Πενίνου ἔκανε καὶ ἔλαγε τοὺς ἄλλους νὰ γυρίσουν. Ὁ Γιώργος ἔτρεχε. Μὲ δυὸ πηδημάτα, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

— Μητέρα, μητέρα μου!
 — Γιώργο, παιδί μου!

Ὅταν τελείωσαν οἱ διακρίσεις ποὺ εἶχε μαντεύσει, ὁ ἀξιωματικὸς γύρισε πρὸς τὴν Δουκία Ραμπλό ποὺ περιμένε λωμῆ καὶ συγκινημένη. Δὲ μπόρεσε νὰ πει λέξη, μόνο τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τῆναιωσε νὰ τρέμει μέσα στὸ δικό του καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια μερικὰ δευτερόλεπτα. Οἱ ψυχὲς τοὺς ἀγγίζαν ἢ μίαν τὴν ἄλλη. Δίχως νὰ πουν λέξη,

ἀνήκαν πὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ἡ σιωπὴ τοὺς ἦταν πὶδ εὐγλωττῆ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐξήγηση.

Μὰ τότε ἔφρασαν καὶ ὁ κ. Ραμπλό μὲ τὸν κ. Ἄντοναϊ.

— Καλὸ μου παιδί! Τί ξαφνικὴ εὐτυχία!

Ἐπάρχουν στιγμὲς, ποὺ ἢ πέννα εἶναι κολὸ ἀδύνατη γιὰ νὰ εἶς περιγράφει. Ὁ κ. Ἄντοναϊ τοὺς πῆρε εἰσεὺ στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἦταν κολὸ κοντὰ, καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο, παιδί μου, νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε τὴν χαρὰ ποὺ γέμισε ἔλων τὰ στήθη. Ὁ Γιώργος δὲν ἔξερε σὲ ποῖον νὰ πρωτοαπαντήσῃ. Οἱ ἐρωτήσεις ἦταν ἀτέλειωτες στὸ στόμα τῆς μητέρας του, ποὺ κάθε τόσο ἔκοβε τὴν κουβένταν καὶ τὸν ἔσφιγγε στὸ στήθος τῆς σὰ νὰ φοβόταν μὴν τῆς τὸν ξανάπαιρναν.

Κι' ἀνάμεσα στὰ ἐπιφωνήματα καὶ στὰ χαρούμενα λόγια, ὁ ἀξιωματικὸς ἔτριχε κάθε τόσο καὶ μίαν κρυφὴν ματιὰ πάνω σὲ κείνη ποὺ δὲ μίλοῦσε.

Ἐπὶ τὰ τοῦτο...

επίθεση ο Μπάμπας, που το λεξιλόγιό του δεν είχε πλουτισθεί και πολύ, μά ει φτωχές φράσεις του ήταν γεμάτες ελλειψίαι.

Ο Γιώργος δὲ φανταζόταν πὸς θὰ τὸν εὐρίσκῃ δὴ καὶ σχεδὸν τὸν εἶχε ξεχάσει. Ἐμαθε ἔμως ὅτι ὁ μικρὸς μαύρος δὲ μπόρεσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπόσπασμα Κασσαίν, συνόδευσέ τοὺς μεταστάσας ὀπληκτοὺς τοῦ Μπάμπη καὶ ἀκολούθησε ὑστερὰ τὸν κ. Ἄντοναί στὸ Σαίν-Λουί. Ἐκεῖ, μὰ καὶ δὲν ἔβλεπε τὸ λοχία, τὸ θεῖο του πατέρα, πουθενά, ἀκολούθησε στὴ Γαλλία τὸν καινούργιο κύριο ποῦχε διαλέξει.

Μὰ ὅταν, ἀξαφνὰ ξαναβρῆκε τὸν Παπῖνο μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀνθυπασπιστῆ, εἶδεν ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ χοροπηδοῦσε στὸ μῦλο σὰν σωστὸς παραγκιοζάκος. Τώρα πιά δὲ θὰ τὸν ἀποχωρίζοταν στιγμῆ.

Ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχῃ Καρδινιάκ δοκίμασε πολλὰς ἐκπλήξεις αὐτῆ τῆς μέρας. Μὰ ἡ τελευταία ποῦμελλενὰ δοκιμάσει, τοῦ προέβλεπε μιά ἀπ' τίς σφοδρότερες συγκινήσεις τῆς ζωῆς του.

Τὸ βράδυ, τῆ στιγμῆ ποῦ καθόνταν στὸ τραπέζι καὶ ἡ κυρία Καρδινιάκ φιλοῦσε τὸ Γιώργο τῆς γιὰ ἑκατοστὴ φορά, ἔνα ζευγάρι μπῆκε στὴν αἴθουσα ποῦ ἐνοδοχεῖται, ποῦ τὴν εἶχε κρατήσει ὁ κ. Ἄντοναί καὶ ὁ Γιώργος ἄριστ' ἀπ' τὴ φωνὴ χαρᾶς, καθὼς ἀναγνώρισε τὸν ξάδερφό του τὸν Πέτρο καὶ τὴν ξαδέρφη του Μαργαρίτα.

Ὁ Πέτρος Μπερτινὸ εἶχε πάρει τὴν ἀποστρατεία του ἀπὸ πέρσι καὶ ἔμεινε στὴ Βερσαλλίαι, φοροῦσε πολιτικά, μὲ τὴν κορδέλλιτσα τοῦ ἀξιωματικοῦ στὸ πέτο, καὶ ἡ φυσιογνωμία του αὐτὸ τὸ βράδυ φανέρωνε ἀξαιρετικὴν ζωηρότητα.

Οἱ διαχύσεις ξανάρχισαν, γεμάτες ὥραιες ἀναμνήσεις, γιὰ τὸ Γιώργο δὲ μπόρεσε νὰ λησμονήσει τὴ φυγὴ τους ἀπ' τὸ Σεδάν, ἀνάμεσα στὴς προσωπικὰς γραμμάς.

— Ἔναι πολὺ ἀργὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ τὸ καλωσῶριες, εἶπε ὁ ἀντισυνταγματάρχης. Μὰ τῆ στιγμῆ ποῦ ξεκίνησε ἡ μητέρα σου, ἕνας φίλος μὲ εἰδοποίησε ὅτι θὰ ἦταν καλὸ νὰ περάσω ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν, ὅπου θὰ μάθαινα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Γιατὸ δὲν κατέρθησα νὰ φύγω παρὰ τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ δὲ μετάνιωσα, ξέρεις...

Καὶ προφέροντας τίς τελευταίας αὐτὲς λέξεις, ἔριξε μιά ματιὰ στὴν κυρία Καρδινιάκ, ποῦ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε μιά χαρούμενη προσδοκία.

— Δὲ θὰ μπόρῃς νὰ κρατήσω περισσότερο τὸ μυστικόν, (εἶπε χαμογελῶντας ὁ Πέτρος καὶ βιάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ πακέτο διπλωμένο πρόσχετικά), καὶ δὲ θάξινε τὸν

κόπο, ἀν δὲ τόλγα ἐγὼ πρὶν ἀπ' τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως». Ἦθελα νὰ περιμένω νὰ τὸ φανερώσω στὸ φρεῦτο, μὰ ἐν πειράζει, ὅς εἶναι καὶ στὰ ὀρεκτικά.

Καὶ πῆγε νὰ δώσει στὸ Γιώργο ἕνα κουτάκι ἀπὸ κόκκινον μαροκινό, ποῦ τὴ βγάλε μὲς ἀπ' τὸ δεματάκι.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ἄλλαξε γινώμη: — Τὶ ἀδέξιος ποῦ εἶμαι! εἶπε. Τὸ ἔθρο αὐτὸ θάχει διπλὴ ἀξία, ἀν περάσει ἀπ' ἄλλο χέρι.

Κι' ἔδωσε τὸ κουτί γελῶντας στὴν κυρία Καρδινιάκ.

Ἐκείνη τὸ πῆρε, καὶ χαμογελῶντας καὶ αὐτῆ, ἔδωσε στὴν ἑσποινίδα Δουκία Ραμπλό, ποῦ καθόταν σὲ μιά γωνιά τοῦ τραπέζι, συγκινημένη καὶ σιωπηλῆ.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε, θέλω νὰ πάρω ἀπ' τὸ χέρι σου ὁ Γιώργος μου αὐτὸ τὸ δῶρο—τὸ πολυτιμότερο ποῦ μπόρῃς νὰ τοῦ κάμει κανεὶς μιά μέρα σὰν τὴ σημερινή.

Μαντεύετε βέβαια εἰ τὸ ὄνομα κουτάκι ποῦ ὁ νέος ὑπολοχαγὸς πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τῆς χαριτωμένης κόρης, ἦταν ἕνας σταυρὸς τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, μὲ τὴν ὠραία κόκκινη κορδέλλα του.

Μὰ ἐκεῖνο ποῦ δὲ μαντεύετε εἶναι ὅτι, πλὴν τοῦ λαμπροῦ σταυροῦ, ποῦχε ἀνάγλυψη τὴν εἰκόνα τῆς Δημοκρατίας, ἦταν ἕνας ἄλλος σταυρὸς, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Α', μὲ τὴν κορδέλλα παλιά καὶ ξεδαμνίτη.

— Ἔναι ὁ σταυρὸς τοῦ παπποῦ σου, εἶπε ἡ κυρία Καρδινιάκ... Τὸ ἱερότερο οἰκογενειακὸ μας κειμήλιο. Σοῦ ἀνήκει.

Κι' ὁ ἔγγονος τοῦ Γιάννη Καρδινιάκ, τοῦ «Μικροῦ Ἐδελοντῆ», ἐνοιωσε τὴν ψυχὴν του τόσῃ πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση, ὅστε δάκρυσε. Μόλις ποῦ ἄκουσε τὸν Πέτρο Μπερτινὸ νὰ τοῦ λέει πὸς εἶχε ὑπογράψῃ ὁ προεδριάζοντάς του, σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες ποῦ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν φίλο του ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο, καὶ ὅτι αὐτοῦ θὰ ἦταν δημοσιευμένος στὴν Ἐφημερίδα. Ὁ Παῦλος, κατὰ τὸ συνειθισμένον του, θέλησε ν' ἀστεϊασθῆι λιγάκι, μὰ γρήγορα κατὰλαβε πὸς δὲ μπόρῃσε, γιὰ τὴν συγκινημένον καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ἔλοι εἰ ἄλλοι.

— Γιώργο, εἶπε ἡ κυρία Καρδινιάκ, ὅταν λιγότερε ἡ συγκίνηση, ἡ σειρά σου τώρα νὰ εἰσέλθῃς καὶ σὺ ἕνα δῶρο στὴ Δουκία. Σκέφτηκα νὰ σὺ φέρω.

— Μὰ, μητέρα, εἶπε ὁ Γιώργος χαμογελῶντας, πὸς ἤξερες...

— Πὸς ἤξερα τὰ αἰσθηματά σου, ἀφοῦ δὲν μοῦ γράφεις τίποτα στὰ γράμματά σου, εἰ; Ἀπλοῦστατα: ὁ φίλος σου ὁ Παῦλος, εὐθὺς μόλις βεβαιώθηκε, μὰς τηλεγράφησε ἀπ' τὸ Χανό.

— Καὶ νὰ ξέρεις ὅτι τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ μοῦ στοίχισε ὀκτὼ καὶ τριάντα ἢ λέξη! εἶπε ὁ ζωγράφος. Κι' ἔμωσ' ὄλο τὸ τηλεγράφημα δὲ στοίχισε πάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε φράγκα!

— Ἐκοσιπέντε φράγκα μόνον... Τρεῖς λέξεις μοναχὰ γιὰ ἕνα τηλεγράφημα, ποῦ ἔπρεπε νὰ λέγῃ τόσα πράγματα!..

— Μάλιστα, τρεῖς λέξεις ἀκριβῶς. Νὰ τί τηλεγράφημα στὴ μητέρα σου: «Καρδινιάκ—Βερσαλλίαις—Ἐστρελλάμενος». Εἶδες τί λακωνισμός! Καὶ τί ἀκριβεία! Γιατὶ δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῆς, ἤσουν ἔστρελλάμενος ἔταν σὲ βρῆκα στὸ Τογκίνο, σὲ σημεῖο ποῦ ἔστε λες στὸ διάβολο τοῦς Κινέζους γιὰ τὴν ἐξάρχιζαν τὸν πόλεμο καὶ σ' ἔκαναν νάναθάλας τὴν ἀναχώρησή σου.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε ὁ ζωγράφος, κρυφοκοίταζε πονηρὰ τὴ Δουκία, ποῦχε γίνῃ κατακόκκινη. Ὁ Γιώργος, γιὰ νὰ βρῆ καὶ νὰ κάμει, ἀνοῖξε τὰ δυὸ κουτάκια ποῦ τοῦ δῶκε ἡ μητέρα του. Στὸ ἕνα, τὸ μικρὸ, βρῆκε ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι, ὅπου ἔλαμπ' ἕνα ὑπέροχο μαράνδι τριγυρισμένον ἀπὸ διαμάντια. Στὸ ἄλλο ἦταν ἕνα ὠραῖο μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὰ πολυτίμα αὐτὰ κοσμήματα καὶ ἔριξε ἐρωτηματικὰς ματιὰς στὴ μητέρα του.

Ἐκείνη γελοῦσε: — Δὲ φαντάζεσαι βέβαια πὸς εἶναι ψεύτικα, τοῦ εἶπε.

— Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ... — Δὲν μπόρῃς νὰ τὸ καταλάβεις εἰ; Δοιπὸν ἐγὼ μὲ περηφάνεια φινε, ὡς μὲ τί λεπτὰ ἀγοράστηκαν αὐτὰ τὰ διαμαντικά. Πέντε δλάκερα χρόνια μὲ στέλνεις τίς οικονομίαις σου. Ξέρεις σὲ τί ποσὸ ἔφτασαν;

— Μητέρα, τί ν' αὐτὰ ποῦ λές... — Ναί, καταλαβαίνω, σὺ δὲν κρατοῦσες λογαριασμὸ καὶ δὲν μπόρῃς νὰ τὸ πιστέψεις. Μὰ ἐγὼ ποῦ τὰ δόξα ἔλασθην μάντζα, μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω διὰ μὸς τελεῖαι, ἔλα-ἔλα, ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα!

— Κύριε ἐλέησον! ἔκαμε ὁ Παῦλος Κουτυριέ. Δὲ φανταζόμουν πὸς ἦταν δυνατό, μὲσα σὲ πέντε χρόνια, νὰ μὰ ζέψῃ ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ πολὺ περισσότερο ἕνας ζωγράφος!

— Κι' ὅμως, μητέρα, ἐγὼ θὰ, ρουσα... ἔκαμε ὁ Γιώργος μὲ κάποια στενοχώρια.

— Ναί, ξέρω, ποτὲ δὲ φανταζόσουν πὸς θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσα εἶσαι. Σὺ τὰ στέλνεις γιὰ μὲν, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσεις, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσω οικονομικὰς στενοχωρίαις, σὰν καλὸ παιδί ποῦ εἶσαι.

— Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα! — Ὅχι, μητέρα!

γιὰ νὰ σοῦ κάμω τὴν ἐκπλήξη νὰ τίς ξαναβρῆς ὄλες ἔδω. Μὰ πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ὁ οἶκος Νορμάν πῆρε πάλι τὴ θέση του ἀνάμεσα στοῦς ναυτικοῦς οἴκου, καὶ ἡ θέση του αὐτῆ εἶναι σημερα περίφημη!

— Ἀλήθεια, βεβαίως ὁ κ. Ραμπλό. Ἡ Γαλλία ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ τὸ στόλο της. Κι' ἦταν καιρός. Κράτος μὲ ἀποικίαις καὶ δίχως στόλο, εἶναι ἀνάποδο πράγμα: Σὰ νὰ ξεκινᾷς γιὰ ὀδοπορία, δίχως νὰ γοράσεις παπούτσια. Δὲν πειράζει ὅμως: κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ.

— Ἀφίστε ποῦ ἡ ἐμφάνιση τῶν τορπιλλοβόλων, πρόσθεσε ὁ κ. Ἄντοναί, θὰ φέρει μεγάλας ἀλλαγὰς στὸ ναυτικὸ καὶ θὰ σκεπάσει τὴν ἑλλησπύδα ἀπὸ μεγάλη πλοία. Δοιπὸν ὁ οἶκος Νορμάν φτιάχνει τορπιλλοβόλα πρώτης γραμμῆς. Ἡ φήμη του ἀπλώθηκε σ' ἔλη τὴν Εὐρώπη. Κι' ἡ Ἰαπωνία ἀκόμα κάνει παραγγελλίαις στὴ Χάδρη.

Τότε ἡ κυρία Καρδινιάκ γύρισε στὴ νέα.

— Τώρα, παιδί μου, εἶπε, εἶναι καιρός νὰ ποῦμε τ' ἀποφασιστικὰ λόγια, ποῦ δὲν τολμήσατε νὰ προφέρετε μήτε ὁ ἕνας μήτε ἡ ἄλλη. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἤξερα τὰ αἰσθηματά τοῦ Γιώργου, μου γιὰ σὰς καὶ τὴ λύπη ποῦ τοῦ τρωγε τὴν καρδιά ὅταν θαρροῦσε πὸς σὰς εἶχε χάσει γιὰ πάντα... Κρατήσατε καὶ σὺ δυὸ πιστὰ τίς ἀναμνήσεις σας καὶ αὐτὸ εἰν' ἡ καλύτερη ἐγγύηση γιὰ τὴ μέλλουσα εὐτυχία σας... Δουκία, γιὰ σὰς ἀγόρασα αὐτὰ τὰ κοσμήματα, ἰδίως αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι... Τὸ δέχεστε;

Ἄντι γι' ἀπάντηση, ἡ νέα εἶπε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Καρδινιάκ καὶ μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀσύγκριτη εὐτυχία, ὁ Γιώργος πέρασε τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλο τῆς γλυκειᾶς ἀραβωνιαστικίαις του...

Στὴς 14 Αὐγούστου, ὁ Γιώργος, γυρίζοντας στὴ Βερσαλλίαι, βρῆκε ἕνα γράμμα τοῦ ἀδελφῆ Ὀρμυσσόν.

«Ἐλάτε, τοῦ γράφει. Πέτυχα αὐτὸ ποῦ ζητοῦσα, γρηγορότερα ἀπ' ὅσο ἔλπιζα. Θὰ σὰς περιμένω στὴν τελετὴ τοῦ Μάρ-Λα-Τούρ, στὴς 16».

Μάρ-Λα-Τούρ! Στὰ 1877, ὅταν βγήκε ἀπ' τὴ σχολή, εἶχε κάμει τὸ ἴδιο ταξίδι, ποῦ δὲ μπόρῃσε νὰ τὸ ξαναθυμηθῆ δίχως βαθειὰ συγκίνηση.

Ὅταν εἶδε στὴ μητέρα του τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφῆ, ἐκείνη χλωμίαισε, μὰ εἶπε ἀδιστακτικὰ:

— Ὁρθῶ μὰζι σου.

— Ἄ, μητέρα! — Ὁρθῶ νὰ τῆς παραστήσῃ πὸς ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ περάσει τίς συγκινήσεις τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ ταξιδίου. Ἦταν σωστὸς Πολγοθᾶς γι' αὐτὴν. Οἱ ἀναζητήσεις, ἡ ἔκτασή, πὸς θὰ τὰ ὑπόφερα

ἔλ' αὐτὰ; Θὰ χρειαζόταν δύναμη ὑπεράνθρωπη.

Μὰ ἡ κυρία Βαλεντίνα κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι. Ἐνα καθῆκαν τὴν καλοῦσ' ἐκεῖ. Καὶ ξαφνικὰ, στὸ μυαλὸ τοῦ Γιώργου, γύρισε ἡ εἰκόνα τοῦ Μπερτινιέ, ποῦ εἶχαν ἴδει ἄλλοτε μὰζι μὲ τὸν Ἄντρι, στὸ Σαίν Σὺρ. Εἰκονίζοταν μὲ μαδρα μακριὰ κρέπι καὶ χήρα τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ.

Δὲν εἶπε τίποτα καὶ τηλεγράφησε στὸν Ἄντρι, ποῦ καθὼς θυμάστε εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Τογκίνο λίγες βδομάδες νωρίτερα, νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς στὴς 16, στὸ Μάρ-Λα-Τούρ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Σκόπευα νὰ πάω. Χαίρομαι πολὺ ποῦ θὰ σὲ ἴδω.»

Σὲ δυὸ μέρες, ἡ κυρία Καρδινιάκ μὲ βαρὺ πένθος καὶ ὁ Γιώργος μὲ στολὴ καὶ μὲ τὸ σταυρὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ στήθος του, κατέβαιναν ἀπ' τὸ τραῖνο τοῦ Βερντέν, στὴ μικρὴ στάση τοῦ Μάρ-Λα-Τούρ. Ὁ νέος ἀναζήτησε ἀμέσως τὸν ἀδελφὸ Ὀρμυσσόν. Δὲν εἶχε ἔρθῃ ἀκόμα. Μὰ κοντὰ στὸ πρεσβυτέρειο, βρῆκε τὸν Ἄντρι, μὰζι μὲ τὸ Ρολλέ.

— Εἰν' ἡ ἑβδόμη φορὰ ποῦ γοροῦμαι ἔδω, εἶπε ὁ τελευταίος, ὅταν ἀπ' τίς διαχύσεις. Οἱ προσαρτημένοι Γάλλοι εἰν' ἕνα σωρὸ. Τ' ἀμάξια τους σκεπάζουν ἔλο τὸ δρόμο τοῦ Μᾶτις καὶ περνᾷν τὰ σύνορα νάρθουν στὸ ἐτήσιο αὐτὸ προσκόνημα. Δὲ λησμονοῦν αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι!

— Πάντως λησμονοῦν ἀργότερ' ἀπὸ μὰς, εἶπε ὁ Γιώργος. Μὰ δὲ μοῦ λές, ποῦ ὀνηρεῖται τώρα;

— Στὸ Σαίν-Μιχιέλ, ἀπάντησε ὁ Ρολλέ. Πέρασα ἔλη τῆ σειρά τῶν στρατιωτικῶν σταθμῶν τῶν συνόρων, μὰ σὲ βεβαιώνω πὸς ἀρχίσα νὰ βριέμαι πιά... Πότε θάρθῃ ἐπιτέλους ἡ μέρα τῆς ἐκανοποίησῃς; Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια τώρα!

— Ὁ Τσάνερ, στὰ 1877, ἦταν μὰζι μὰς. Τώρα κοιμάται πολὺ μακριὰ ἀπ' τὰ σύνορα αὐτὰ, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀφίσει.

— Ναί, μὰ τοῦλάχιστον πέθανε σ' ἐκστρατεία, δηλαδὴ σὰ στρατιωτικὸς, ἀπάντησε λυπημένα ὁ Ρολλέ. Ἐγὼ φοδῶμαι πὸς ἔπεσα ἔξω, ποῦ διάλεξα αὐτὴ τὴ φρουρά, ὅταν βγήκαμε ἀπ' τὸ Σαίν-Σὺρ. Μάκρινε πολὺ αὐτὴ ἡ ἀναμονή. Ἀρχίζω νὰ μετανιώνω γιὰ τὸν βγῆκα καὶ γὰ ἔξω, νὰ ζήσω μέσα στὴν κίνηση καὶ στοῦς κινδύνους. Τότε ἀξίζει τὸν κόπο νάμει κανεὶς ἀξιωματικὸς.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρηκμένου).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ αἰ. 397.)

XXIV. ΠΑΤΡΙΔΑ

Τέλος τὸ καρδί μπῆκε στὰ νερά τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ ἀντικρύσαμε τὰ σταχτιά βράχια τοῦ Ὑμηττοῦ, τίς πευκόφυτες πλαγιὰς τῆς Ὀζας, τὸ τεράστιο χωλὶ τοῦ Λυκαβητοῦ.

Ὁ Ἀττικὸς κάμπος ἔγερνε ἀναπαυτικὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πεντελικοῦ.

Ἐπειτα στὰ δακρυσμένα μας μάτια ἔλαμψε ὁ ἱερὸς βράχος τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ τὸ ἀκτινοδόλο μεγαλεῖο τοῦ Παρθενῶνα γέμισε τὰ στήθη μὰς θερμὴ φιλοπατρία. Ἐνας τρελλὸς ἐνθουσιασμός μὰς κυρίαψε ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη. Πατρίδα!

Νὰ ἡ γλυκειά, ἡ ποθητὴ μὰς Πατρίδα!

Μὲ πόση λαχτάρα ρουφούσαμε τὸ μυρωμένο ἐκεῖνο ἀγέρι ποῦ χαίδευε τὸ πρόσωπό μὰς τόσο ἀπαλά!

Πόση ἀνακούφιση νοιώσαμε στὴν καρδιά μὰς τίς ὑπέροχες στιγμὰς ἐκεῖνες!

Ποῖς εἶχε πῆ πὸς ἡ Πατρίδα εἶναι λέξη χωρὶς σημασία;

Ποῖς μὰς ἐσπρωχνε νὰ τὴν πληγώσουμε γιὰ ἐκδίκηση στὰ τόσα μὰς βάσανα;

Ἐἴναι τρελλός!

Νὰ τὴν μπροστὰ μὰς δλόφωτη ἡ ἀγαπημένη μὰς Πατρίδα, νὰ τὰ ἱστορικὰ τῆς βράχια, τὰ μυροδόλα τῆς πεῦκα εἶναι ἡ φτωχιά, ἡ εὐμορφὴ μὰς Πατρίδα, ἡ στοργικὰ Μαννούλα μὰς! Πόσο βαθειὰ νοιώσαμε τὴ σημασία τῆς μὰς οἱ ξενητῆμενοι!

Ἄλλος ἤλιος, ἄλλος ἀέρας, ἄλλο χρώμα κυκλῶνουν τὸ καρδί αὐτὸ ποῦ μὰς φέρνει ἀπὸ τόσο μακριὰ...

Καὶ ἔλ' αὐτὰ τὰ μεγαλώνει μέσα μὰς ἡ ἀνάμνησι!

Τὰ παιδικὰ μὰς χρόνια ζωντανέψανε στὸ ἀντίκρυσμα τῆς γωνίας αὐτῆς ποῦ τὴν βρέχει ἀπὸ παντοῦ θάλασσα, στὸν ὀρίζοντα τοῦτο ποῦ πρωτοεἶδαμε τὸ φῶς, στὴ γῆ αὐτῆ ποῦ κοιτῶνται γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὰ θεόρατα κυματῶσα οἱ ἀγαπημένοι μὰς νεκροί, στὴς ἐκκλησίαις τῆς ποῦ πρωτοκοινωνήσαμε, σὲ τόσα καὶ τόσα ἄλλα, στὴν κάθε ἄκρη, στὸν κάθε βράχο, στὸ κάθε δέντρο...

Πλημμυρίζε τὰ στήθη μὰς ἡ χαρὰ, ξεχνούσαμε κάθε πόνον τῆς σκλαβιάς, ἔχνος δὲν μένει ἀπὸ τὰ βάσανα...

Μὰ ἐγὼ τὸ μέτωπό μὰς στεφανώνει ἡ γνώριμη κείνη περηφάνεια σ' ἀντίκρυσμα τῆς λευτεριάς, ἕνας ὄρκος βαθειὰ ριζώνει σ' ὀλονῶν τὰ στήθη, ὄρκος ποῦ στὰ χεῖλη μὰς δὲν ἔφτασε καὶ μόνη τὸν φανέρωνε στὰ πίσω μιά ματιὰ!...

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1926

ΤΟ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ» ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΣΕΛ.—Ο «ΤΖΑΚ» ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ.—Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ ΤΟΥ ΓΚΥΝΤΟ.

ΚΑΘΩΣ σάς υποσέθηκα, σήμερα θα σάς μιλήσω εκτενέστερα για τα νέα μυθιστορήματα του 1926. Τους τίτλους τους, συγγραφείς των και τους ζωγράφους των, τους ξέρετε. Δεν ξέρετε όμως τα θέματα των, κι' αυτά πρέπει να σάς πω.

Οι πιο παλιοί από σάς έχουν διαβάσει σε περασμένους τόμους μου κι' άλλα μυθιστορήματα του 'Ιουλίου Σανσέλ (Jules Chance) και ξέρονται τι θέματα παίρνει συνήθως ο μάγος αυτές μυθιστοριογράφος της νεολαίας. Άγαπητό περικό, το παράδοξο, το πολύπλοκο και το περιπετειώδες. Τους ήρωές του, — νεαρούς Γάλλους συνήθως, — δέν τους αφήνει στη Γαλλία τους αφενδονίζει μακριά, στην Ασία, στην Αφρική, σε χλωρές ξένες, παράξενες κι' άγνωστες σχεδόν στον Εύρωπαιό, Γι' αυτό μια μεγάλη σειρά μυθιστορημάτων του έχει γενικό τίτλο «Τα παιδιά στις Άποικίες», — τις γαλλικές, έννοείται, άποικίες, — το δε μεγαλύτερο μέρος του «Σιδερένιου Χεριού», που αρχίζει από τη Μασσαλία, διαδραματίζεται στην Ίνδοκίνα!

Η τύχη του κι' η επιθυμία που είχε να ταξιδέψη, να ιδεί κόσμο, ρίχνει εκεί πάνω τον ήρωά του, το μικρό μασσαλιώτη Φραγκίσκο Ταρτίφ, ένα έντονο παιδί, τολμηρό, δυνατό, δραστήριο και τιμιότατο. Είναι βέβαια φτωχό, αλλά έχει στα χέρια του θησαυρό: μια εφεύρεση που του άφιασε πεθαίνοντας ο πατέρας του, — ένας μεγάλος εφευρέτης, τόσο μεγάλος, που οι άνθρωποι τον έπαιζαν για τρελλό. Η εφεύρεσή του είναι μια τελειοποίηση της «ραδιογραφίας». Με τις ακτίνες δηλαδή που παράγει το μηχανήμα του, μπορεί κανείς να βλέπει μέσα από τους τοίχους, από ξύλα κι' από μέταλλα! Ο Φραγκίσκος π. χ. με το μηχανήμα του πατέρα του βλέπει έξω από τα κτίρια της διπλανής τους κάμαρας. Η εφεύρεση αυτή θα μεταβάλει την όψη του κόσμου και θα γεμίσει εκατομμύρια τον κληρονόμο του εφευρέτη. Όποτε ο μόνος σκοπός του Φραγκίσκου στο εξής, είναι να βρει έναν άνθρωπο τίμιο και ικανό να τον βοηθήσει.

Τόν βρίσκει πραγματικώς. Είναι ο μηχανικός Καρινό, ο ποτέρας της δελτικτής μικρούλας Λούσις. Ναι, αλλά άπαρχει και το «Σιδερένιο Χέρι», ή μεγάλη, ή φοβερή συμμορία της Μίς Μαργκιρέτ, — μια νέα γυναίκα είναι ο αρχηγός της! — που έμαθε κι' αυτή την καταληκτική εφεύρεση του Ταρτίφ και θέλει με κάθε τρόπο να την βάλει στη χέρι, να την κλέψει, για να την εμπορευτεί!

Είναι αδύνατο να φαντασθώ κανείς τα μέσα που διαθέτει και μεταχειρίζεται ή συμμορία για να κατορθώσει το σκοπό της! Άλλά επίσης άφάνταστη είναι ή κόλη, ή σφοδρά και ή δραστηριότης που αναπτύσσει ο μικρός Φραγκίσκος με τους φίλους του, για να πορφή την άκαταπαιτη καταδίωξη και να περισώσει το θησαυρό του, — το μηχανήμα δηλαδή του πατέρα του και τα έγγραφα του! Γίνονται πράγματα φοβερά. Κι' επιτέλους ποιος νικά; Το παιδί ή το «Σιδερένιο Χέρι»; Και τί άπογίνεται ή μεγάλη εφεύρεση, ή τελειοποίηση της ραδιογραφίας που θάλλαζε την όψη του κόσμου; — Σας αφήνω με την περιέργεια. Γιατί ούτε και σεις βέβαια θά θέλατε να σάς τα πω όλα από τόξα.

Η εικόνα αυτή του «Σιδερένιου Χεριού», μια από τις τελευταίες, παρουσιάζει τη Μίς Μαργκιρέτ, την αρχηγίνα που την έχουν πιά συλλάβει, και τον μηχανικό Καρινό, που γονατιστός μπροστά της, την ικετεύει να του άποδώσει την κόρη του, την αγαπημένη του Λούσις, γιατί είχε πέσει στα χέρια της συμμορίας, που την

ΕΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΟ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ»

κρατεί αιχμάλωτη σε άγνωστο μέρος. . . Είναι από τα πιο δραματικά μέρη του μυθιστορήματος, που έχει όμως και άλλα πολλά. Η μετάφραση, πιστή και γλαφυρή, έγινε από τον τακτικό μου συνεργάτη κ. Βεχ. Δ Στασινοπούλου.

Ο «Τζάκ» του Ντωντέ (Alfonse Daudet) είναι πολύ διαφορετικό έργο. Γραμμένο για μεγάλους, ο κ. Στασινοπούλος το διασκεύασε για το περιοδικό μας: πάντα όμως δέν είναι για μικρά παιδιά: οι μεγαλύτεροι του κύκλου μας θά το άπολαύσουν. Γιατί παρουσιάζει τη ζωή όπως είναι, και με τους καλούς της ανθρώπους και με τους κακούς.

Στην άρχή της ζωής του, ο μικρός Τζάκ, το κακόμοιρο παιδί, συναντά μόνο κακούς. Δέν έχει στον κόσμο παρά μια μητέρα. Τόν λυγρύνει βέβαια, αλλά κι' αυτή δέν είναι ό,τι πρέπει. Δέν έχει θέληση οι άλλοι, οι κακοί που μισούν τον Τζάκ, την κόρουν, ό,τι θέλουν. Κι' άπ' αυτό οι μεγάλες περιπέτειες κι' οι μεγάλες δυστυχίες του παιδιού, που ή ιστορία του, μια άληθινή τραγική ιστορία, δέν θάφήση άσυγκίνητη ψυχή κι' άδάκρυτο μάτα.

Είπαμε όμως ότι άκάρχουν και καλοί άνθρωποι στον κόσμο. . . Τέτοιους, και πολύ καλούς μάλιστα, άπαντά στη ζωή του κι' ο Τζάκ. Τόν άγαπούν, τον βοηθούν, τον προστατεύουν. Όσο μισούν τον γλυκαίνουν τη δυστυχία του. Και στο τέλος. . . Άλλά δέν πρέπει πάλι να σάς φανερώσω τί γίνεται στο τέλος: οι κακοί νικούν κι' ή δυστυχία του Τζάκ είναι τελειωτική, αιώνια; ή κατορθώνουν οι καλοί να του τη μεταβάλουν σ' ετυχία; Θά το ιδήτε. . .

Ένα μόνο πράγμα μπορώ να σάς πω: ότι ο χειρότερος εχθρός του Τζάκ είναι ο πατριός του, ο δεύτερος άντρας της μητέρας του, ένας ψευδοποιήτης, ο Δαρζαντόν, άνθρωπος σκληρός, εγωιστής, φανατισμένος, άπαισιος. Μισεί το παιδί χωρίς κανένα λόγο, δέν το θέλει στο σπίτι, του παίρνει και τα χρήματά του, — γιατί ο Τζάκ έχει μια μικρή περιουσία από το νοτιό του, — και τα εοδεύει για να εκδώσει ένα γελοίο περιοδικό, τον βάζει εργάτη σε μηχανουργείο, ένα τόσο λεπτό παιδί, τόσο καλομαθημένο, και τον καταντά θερμοστή σε υπερκαίνειο.

Η εικόνα που δημοσιεύω άντίκειν, παρουσιάζει τον Τζάκ με τη μητέρα του, όταν γίνονταν στο σπίτι τα σχέδια διά να τον στείλουν μαθητευόμενο στο μηχανουργείο. Η μητέρα τον προτρέπει να πάη, αφού το θέλει ο Δαρζαντόν. Κι' ο Τζάκ της παραπονιέται: «Κι' εσύ λοιπόν, μητέρα, με διδάχνεις, και σέ; . . .»

Άλλος εχθρός του μικρού Τζάκ είναι ο λυκειάρχης Μορονβάλ, ένας μάγος, κτερογάρης, που διατηρεί στο Παρίσι Οικοτροφείο για τα παιδιά των Άποικιών, — μαύρα παιδιά, κίτρινα, χαλκόχρωμα, κάθε λογής «άραπάκια». Το μόνο άστρο, και ένανθό παιδί εκεί, κάθε είδους είναι ο Τζάκ, που ή μητέρα του, από άγνοια, τον έβαλε έσπαστικό σε τέτοιο σχολείο. Είχε όμως κι' ένα συμμαθητή. . . έσπαστικό διάδοχο, το μικρό Μαντού, γιο του βασιλιά της Δαχοβασιλικού διάδοχο, το μικρό Μαντού, γιο του βασιλιά της Δαχοβασιλικού διάδοχο, ή ιστορία της μικρής αυτής μέης. Α, πόσο θά σάς συγκινήσει κι' ή ιστορία της μικρής αυτής μάγρης «Υψηλότητος»! Ο Μορονβάλ, αφού εκθρονίσθηκε ο βασιλιάς της Δαχομής και δέν δέν έστειλε πια χουσαφι, έκαμε το διάδοχό του. . . όλη την του Λυκειού του. Στο τέλος τον πέθανε ο Χίρις, ένας τσαρλατάνος, κομπογιαννής, που τον είχαν στο Λύκειο για γιατρό. Άλλά μήπως τα ίδια δέν θά πάθαινε στο τέλος κι' ο Τζάκ, αν δέν μυριζάνταν τί συμβαίνει κι' αν δέν

τύσκαζε κρυφά από το φοβερό έκείνο Οικοτροφείο, για να γυρίσει στη μητέρα του; . . . Ο Άλφόνσος Ντωντέ θεωρούσε τον «Τζάκ» έν από τα καλύτερα μυθιστορήματά του. Και στην «Ιστορία των βλίων του» δηγγείται, ότι είναι άληθινό, πραγματικό, ότι έγνωρισε τον ήρωά του σε κάποιο Νοσοκομείο κι' ότι το έγγραψε από ταπομνημονεύματα της ζωής του που του είχε εμπιστευθή ο ίδιος. Έ, δταν το διαβάσετε και σεις, θά δήτε πως το έργο αυτό δέν μοροδος να είναι πλάσμα φαντασίας. Είναι ή ζωή ή ίδια, με τους καλούς και με τους κακούς της, με τα άλόκοια και τα συνηθισμένα της, με τις χαρές και τις θλίψεις της, με τα γέλια της και τα δάκρυα. . .

Το τρίτο μου «νεο» είναι το σύμμετρικό, γελοιογραφικό μυθιστορηματάκι του Γκυντιό (Guydo). «Ο Λευκός Χορός κι' ή Μαύρη Άρκούδα». Διαφέρει πολύ από άλλα παραμύθια της Κυρά Μάρθας, γιατί αυτό, μαζί με τους πιο μικρούς, θά το διαβάσουν με άληθινή άπολαυση κι' οι πιο μεγάλοι. Είναι μια άστειοτάτη ιστορία, μια φάρσα πολύ έστεινη, για όλους. Ο Γκυντιό, ο έξοχος αυτός γελοιογράφος των παιδιών, δέν έκαμε μόνο τις εικόνες, αλλά έγραψε και το κείμενο ο ίδιος.

Στη μικρή πόλη, δυό γεροντοκόρες της Άριστοκρατίας άποφασίζουν να δώσουν στο σπίτι τους ένα «λευκό χορό», να προσκαλέσουν δηλαδή μόνο άνύπαντρους και κορίτσια. Προσκαλούν λοιπόν και τον κόντε-Πίπη, ένα γεροντοπαλλήκαρο, που κατοικεί στον αύριο του, έξω απ' την πόλη.

Άλλά την παραμονή ίσα-ίσα του χορού, δρασκετεύει από το Ίπποδρόμιο (τείρκο) της πόλης μια μαύρη άρκούδα και κανείς δέν ξέρει πού έχει κρυφτή. Φόβος λοιπόν και τρόμος σ' όλη την πόλη. Οι άνθρωποι κλείνουν στα σπίτια τους, ο λευκός χορός αναβάλλεται κι' οι γεροντοκόρες στέλνουν τον ύπηρέτη τους σ' όσους είχαν προσκαλέσει, για να ανακαλέσουν την πρόκληση. Ο ύπηρέτης όμως φοβάται την άρκούδα και δέν πάει ως τον αύριο του κόντε-Πίπη, που άσυνείδητα πετύ το γράμμα που θά τον πληροφορούσε. Έτσι αυτός, μήν ξέροντας «κει-πέρα ούτε πως έφυγε μια άρκούδα, ούτε πως αναβλήθηκε έστειλίας της ο λευκός χορός, ξεκινά το άλλο βράδυ να πάη στην πόλη μασκαρμένος. . . σε τί νομίζετε; σε άρκούδα, παιδιά μου!

Έ, τα παρακάτω πιά τα φαντάζεστε. Άλλά και να μη τα φαντάζεστε, — γιατί πραγματικώς είναι άφάνταστα κομικοτραγικά, — δέν σάς τα λέω. Κρύψετε την όρεξή σας, γ.α όταν θά σάς τα πηγή με τη σειρά τους ή κυρά-Μάρθα. Την εικόνα μόνο να σάς έξηγήσω, που σάς δίνω εδώ για δείγμα. Είναι στη άρχή της μικρής πόλης. Αυτοί οι κύριοι συζητούν για την άρκούδα. Κι' έβρανα, την καλύτερη στιγμή, τη βλέπουν να βγαίνει από κάτω από το τραπέζι. Ήταν ο κόντε-Πίπης που, μασκαρμένος άκόμα, είχε καταφύγει στη Μάσχη, κι' αυτός για να κρυφτή. Ποιός, στη θέση τους, δέν θά τον έπαιρνε για την άληθινή, την άκούδα που είχε δρασκετίσει;

Θά σάς διαβιβάσω τέλος και μια πληροφορία της Κυρά Μάρθας. Στη διασκευή της, δέν άκολούθησε πιστά το κείμενο του Γκυντιό. Άλλά έπροσέθεσε και λόγια δικιά της, — από εκείνη που μόνο αυτή ξέρει να λέη στα καλά της τα παιδιά. . .

Και το τραγικό αυτό πανηγύρι θάρχισή από το μεθεπόμενο φύλλο της 5 Δεκεμβρίου, 1ο του νέου μου τόμου.

ΕΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΤΖΑΚ».

ΕΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ «Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ».

που καθώς ξέρετε, αρχίζει πάντα Δεκέμβρη και τελειώνει Νοεμβρη. Στο διάστημα του διαπλασιασμού αυτού έτους, — που είναι το 48ο — αν αγαπάτε, — θά δημοσιεύονται συγχρόνως και τα τρία μυθιστορήματα που σάς είπα, χωριστά βέβαια άλλα μικρότερα δηγγήματα, τα ποιήματα των διαλεκτών μου συνεργατών, οι «Άθηναϊκές Έπιστολές» του κ. Φαίδωνος, ή Στήλη Συναγωγίας, οι διάφοροι Διαγωνισμοί, ή πάντα άφθονη Άλληλογραφία μου κτλ. κτλ.

Βλέπετε, έλλοιό, ότι το χρέος μου το έκαμα και πάλι: εφάρδυνα να σάς δώσω νέα άναγνώσματα όραία, όραϊότερα κι' από τα φετινά και να προστοιμάσω ένα καινούργιο τόμο «Διαπλάσεως» — τ ν τόμο π.δ 1926, — άνώτερο από κάθε προηγούμενο. Δέν μένει τώρα παρά να κάμειτε και σεις το δικό σας χρέος: να νανεώσετε τη συνδρομή σας, που μένει ή ίδια, όσο μπορείτε πιά γρήγορα, (ο Όδηγός σας λέει τον τρόπο, περιτύ να τον έναπού έδώ) κι' άκόμα να συστήσετε το περιοδικό και σ' άλλα παιδιά γνωστά σας, με άλλους λόγους να ξεσπαθώσετε.

Με το ξεσπάθωμα, παιδιά μου, άναπληρώνονται οι συνδρομητάι που, κάθε χρόνο, για ένα ή άλλο λόγο, άποχωρούν. Φέτος όμως, έχω την ιδέα, ότι ύστερ' από αυτή την προκήρυξη, έλάχιστοι θάποχωρήσουν. Όταν μάλιστα λάβουν και το πρώτο φυλλάδιο του νέου μου τόμου, — που θά το στείλω άνεξαρτήτως σ' όλους, — και το διαβάσουν, είμαι βέβαιη ότι θά μετανοήσουν όσοι τυχόν ένόμισαν ότι τους πήρε «το όριο της ηλικίας», — πραγματικώς άνύπαρκτο στον κύκλο μας, — και θά μείνουν κι' όσοι πάλι έλογιάζονταν με λύπη τους να μάψησουν για οικονομικούς λόγους, θά κάμουν κι' αυτοί κάθε θυσία για να νανεώσουν τη συνδρομή.

Το ξέρω, ή άκριβία των πάντων έκαμε κατ' άνάγκη κάπως άκριβό και το περιοδικό μας. Πάντα όμως μένει φθηνότατο σχετικά με την ύλη που δημοσιεύει, κι' όχι μόνο κατά ποιότητα αλλά και κατά ποσότητα. Γιατί μόνο αυτά τα τρία μυθιστορήματα που θά δημοσιεύω φέτος, αν ήθελε να τάγοράσει κανείς γαλλικά, θά πλήρωνε το λιγότερο τετρακόσιες δραχμές. Ένώ μ' εβδομητακτές μόνο, έχει κι' αυτά και τόσα άλλα πράγματα μαζί!

Τίποτε άλλο. Σας άσπάζομαι και περιμένο. . . να σάς ιδεί!

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ
Υ. Γ. — Άλλοτε, με τη Πρόκληση της Άνονώσεως, έστειλα κι' από ένα Δελτίον «Εγγραφής, για να το συμπληρώσουν και να το έπιστρέψουν με το αντίτιμο της συνδρομής οι άνανώνοντες. Άλλά τελευταία το κατάργησα, επειδή εκόσφιζε πολύ κι' ήταν περιττό. Έξαιρέτα μπορεί να ναντακατήση το Δελτίο με έπιστολή. Άρχει να γράφεται σ' αυτή καθαρά, — πολύ καθαρά, — τόνοματεπώνυμό σας, τη διεύθυνσή σας και από πότε θέλετε ναρχίζει ή έγγραφή σας, (γιατί όλων φρεσκά ή έγγραφή δέν λήγει την 30 Νοεμβρίου, για ναρχίζει από της Δεκεμβρίου.) Έπίσης, όταν μου έγγράφετε νέο συνδρομητή, πρέπει να μην παραλείπετε ποτέ την έναρξη της έγγραφής του. Έπίσης και όταν άνανεύετε την έγγραφή κανενός φίλου σας. Προσθέτω ότι ο καλύτερος, ο ταχύτερος, ο άσφαλέστερος τρόπος άποστολής χρηματίων είναι με Ταχυδρομική Έπιταγή. Μόνο που το Ταχυδρομείο δέν εκδίδει έπιταγές, μπορείτε να διαλέξετε έναν από τους άλλους τρόπους έμβόματος, για τους όποιους σάς πληροφορεί ο Όδηγός στο τελευτ. Κεφάλαιο. Έ Α.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΝΟ ΚΥΜΑΙ...

[Άρθρ. Έγκρ. 18]
Και ρώτηγα τὸ κύμα τὸ τρελλό
Ὅπου δεῖλὰ τὴν ἀμμουδιὰ φιλοῦσε
Κι' ὕστερα μὲ γλυκὸ μουρμουρητό,
Μὲ χάρες, ἀπαλὰ κατακυλούσε:
Ἐρχεσαι ὄμο μὲ τὰ τρελλὰ σου τὰ
μαγνίδια, κάταστρος ἀφρούς
[σκουρπάζ,
Μὲ τὰ χαλίκια παίζεις χαροπὰ,
Κι' ἐμὲ τὴν ἀμμουδιὰ κρυφομίλας.

πρόσωπο τοῦ γέρον. Ἄλλαζεν ἡ
αἰνιγματικὴ μορφή καὶ φάνηκε
βαθεῖα συνιδωμένη ἀπὸ ἀνεπίτατο
πόνο.
Συλλογίστηκε τώρα κ' αὐτὸς
τὸ σπίτι του, τοὺς χαμένους γιὰ
πάντα θεσσαρούς του. Τὸν ἐτρό-
μαζε τὸ μέλλον τοῦ μονάρχου
παιδιοῦ του ποῦ λάτρευε. Δὲ ἔ-
βρισκε, πρῖν, βασιλόπουλο αἰετο
γιὰ τὸ τοῦ χάριση τοιοῦτο θεσαυ-
ρὸ. Καὶ τώρα, τί θ' ἀπογινόταν
αὐτή;

Δάκρυσαν τὰ μάτια του κ' ἕνας
συναγυρῶς ὄγκος τὸ στήθος του.
Ψηλά, ἀθέατος, ἕνας δαίμονας,
κοιτώντας τὴν ἀνθρώπινη δυστυ-
χία, ἐκάγχασε σαρκαστικὰ.

... Τὰ χέλια τῆς κόρης μιτά-
νοῦσαν σ' ἕνα χαμόγελο. Ὀνειρευό-
ταν αὐτὴ κάποιο παλάτι παραμυ-
θένιο καὶ κάποιο βασιλόπουλο ποῦ
τὴν εἶχε καθίσει στὸ θρόνο, σιμὰ
του. Χρυσὰφι ἀμύθητο, σκλάβους
καὶ σκλάβες ποὺ σκίζαν ταπεινά
μπροστὰ τοὺς καὶ τὸν κατέβη τῆς
γλαστῶ, τρωστουχιμένο. Ὅλα
γινόταν δικὰ τῆς, καὶ δὲ μποροῦ-
σε πιά νὰ λυτάρῃ γιὰ ὅτι ἔχασε.

Ἄνοιξε τὰ μάτια κ' ἀντίκρισε
τὸ δακρυμμένον πρόσωπο τοῦ πα-
τέρα τῆς. Ἐτρέξε κοντὰ του καὶ
τὸν ἀγκάλιασε.

— Μὴ λυπῶσαι, πατέρα... Ὁ
βροῦμα κ' ἄλλο παλάτι...

Ἀντίμου στὸ δαίμονα, ἡ μορ-
φή ξανθοῦ ἀγγέλου χαμυγελοῦσε
γαλήνια.

Τριανταφυλλένια

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

[Άρθρ. Έγκρ. 19]
Δὲ θυμῶμαι πᾶ τί ἀστειο ἦτον
αὐτὸ ποῦ εἶπε ἡ Σοφία καὶ μέ-
καμα νὰ γελᾶσο τόσο πολὺ...
Θάτανε κάποιο ἀσημαντο, μὰ
δὲν εἶχε κανεὶς ὄρεξη γιὰ γέλια,
καὶ τὸ παραμικρὸ τὸν κάνει νὰ
γελᾷ...

Γιὰ νὰ μὴ μὲ διή ἡ δασκάλα
μου, εἶχα βάλει τὰ χέρια μου πάνω
στὸ θρανίο καὶ μ' αὐτὰ εἶχα κρύ-
ψει τὸ πρόσωπό μου. Μὰ κ' ἂν
δὲν μοῦ ἔβλεπε ἡ δασκάλα μου
τὸ πρόσωπο, ἔβλεπε τὸ σκυμμένο
μου κεφάλι, καὶ σὲ λίγο ἀκούσο
τὴ φωνή τῆς: — Ἐγὼ τὴ δασκί-
νη Μαργαρίτα εἶχε κάτω τὸ κεφάλι;

Ἄχ! τί νὰ πᾶ; Ἡ Σοφία μὲ
σκουντάει κρυφὰ καὶ μοῦ λέει σι-
γὰ: — Πιάψε, πιάψε καὶ σήκωσε τὸ
κεφάλι σου, θὰ τὸ καταλάβῃ ἡ
κυρία καὶ θὰ βροῦμε τὸν μισελί
μας, θὰ μὲ πᾶσης καὶ μὲνα στὸ
λαϊμό σου. Πιάψι!... Αὐτὰ τὰ
σκουνητάματα καὶ αὐτὰ τὰ λόγια
τῆς Σοφίας μοῦ ξαναφέρνον τὰ
γέλια ποῦ μοῦσαν κάποτε μὲ τὴ
φωνή τῆς δασκάλας μου. Καὶ
νάτην πάλι ἡ φωνή τῆς, τὴν ξα-
νακούσο καὶ μὲ παγώνει:

— Μὰ τί εἶχεις ἄκοιτον, Ἀσπὴ
Μαργαρίτα; — Κυρία Βασιλική,
λέει ἡ Σοφία, τὴν πονεὶ τὸ κε-
φάλι τῆς καὶ κλαίει... Ὅλα
κ' ὅλα, ἀλλὰ κ' ἕνα τέτοιο ἀπὸ
τῆ Σοφία δὲν τὸ περιμένα! γού-

σο θάχῃ τώρα, νάρθη ἡ δασκά-
λα μου κοντὰ μου, κ' ἀντὶ νὰ
κλαίω, νὰ μὲ λὴν πεθαμένη στὰ
γέλια. Τώρα μὲ διόρθωσε!...
Κι' ἂν τὴν ἀγωνία μου, κοντεύουν
νὰ μοῦ πᾶφουν τὰ γέλια.
Εὐτυχῶς ἡ δασκάλα δὲν κου-
νήθηκε ἀπ' τὴν ἔδρα τῆς, καὶ μὲ
γλυκεῖα τώρα φωνή μοῦ λέει χαί-
ρευτικά: — Μὴν κλαίεις, παιδί μου,
γιατὶ μὲ τὸ κλάμα σὲ πονεὶ πε-
ρισσότερο. Θλίψεις νὰ πᾶς λιγάκι
ἔξω, γιὰ τὸν πατέρα; Σήκω, παι-
δί μου, πήγαινε καὶ σὺ, Σοφία,
μαζὶ τῆς...
Ἄχ! σάθηκα! Σηκώθηκα μὲ
κρυμμένο στὶς παλάμες τὸ κε-
φάλι, ποῦ κρυφάστακα τώρα μὲ
πονοῦσε, καὶ κατέβηκα στὴν ἀσπὴ
μὲ τὴ Σοφία, ποῦ ὅλο μὲ μάλανε,
σὰ νὰφαίναε μόνον ἐγώ...

ΜΑΡΙΤΣΑ

[Άρθρ. Έγκρ. 21]
Καθὼς πεθαίνουν τὰ λουλούδια
[καὶ τὰ φύλλα
στου φθινοπώρου τὴν πνευρὴ πνοή,
καθὼς ἀφίουν μοναχὰ τὰ ἔθλα
σὲ κάθε δέντρο, θάμνο καὶ κλαδί,
ἢ ἀσπλαγχνῇ καὶ παγερῇ,
μὰς πῆρε τὴ Μαρίτσα μας μὲ
[τᾶνθη καὶ τὰ φύλλα
καὶ μὰς ἀπῆκε λυπημένω, μοναχοί.

Ἔτσι ἡ φθινοπωρινὴ ἡ ἀντρι-
χίλα
ἡ ἀσπλαγχνῇ καὶ παγερῇ,
μὰς πῆρε τὴ Μαρίτσα μας μὲ
[τᾶνθη καὶ τὰ φύλλα
καὶ μὰς ἀπῆκε λυπημένω, μοναχοί.

Ἄχ! ποὺς μπορεῖ νὰ μὰς τὴ φέ-
[ρε ὀπίσω!
Ποτέ, ἀχ! ποτέ πιά δὲ θὰ νάν-
[ικρῶσο
ἐκεῖ ὁ τὸ πρόσωπο τὸ γελαστό.

Ἦταν τῆς Μοίρας τῆς γραφτό...
Καὶ τί μποροῦμε μεις ἢ νὰ λα-
[τρέψωμε ἐκεῖνη,
τὴν ἀγγελάκια, τὴν γλυκεῖα μνήμη
[ποῦ μὰς ἀφίνει.

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟΤΑΝΕΜΕΝΟ ΜΟΝΟΠᾶΤΙ

[Άρθρ. Έγκρ. 15]
Κοῖτα τὸ μονοπάτι τὸ ὁμορφο-
στολισμένο...
Ὁ κρησὶν ἦλιος παιγνιδίζει
στ' ἀνακαμμένα του αὐλάκια. Τὸ
ρυακὶ ἀπλώνει στὸ λευκάδι τὴ
δροσερὴ καντάδα του... Ὁ μπά-
τῆς μουρμουρίζει σὺς ὄχτους καὶ
τῆς ἀσημένια λεῦκα σιγανότραγου-
δαί. ... Στὴν ὄρη τὰ νομαρι-
δια μὲ τίς κόκκινες δάφνες ὄχι
μακρὰ εἶναι ὁ νεροφράχτης καὶ
τὸ νερὸ ἀστράφτει ἐπάνω στὶς
κόγχες του... Ὁ ἦλιος χρυσώνει
ὅλα τὰ φύλλα... Τὸ χορτάρι
γυαλοκοπὰ σὰν νάτανε γεμάτο δρο-
σιὰ. Τὰ χαμόδοντρα νομίζεις πὺς
εἶναι στολισμένα μὲ διαμάντια...
Καὶ τί γλυκεῖα ἡ μυρωδιὰ τοῦ
θυμαριῦ, τοῦ ποικύρου οὐ καὶ τῆς
ροδ-δάφνης! Τὸ ἀσάρι καὶ τὸ σὺ-
σικάνο, ποῦ εἶναι σὰν ἕνα χαμό-
γελο, ὄχι κἄν ἀναστεναγμός...

Ἔνα σύνολο γεμάτο εὐτυχία...
Κι' ὅμως τ' ὁμορφοστολισμένο
μονοπάτι, φέρνει κλάμματα στὰ
μάτια, γιατί οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὸ
βρίσκουν, βροσκουν τὸ δρόμο ποῦ
παίει στὸ κοιμητήρι.

Τῆς Μοίρας Ἀσιοναίδι

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

[Άρθρ. Έγκρ. 20]
Σιγά, σιγά σφραγιστὸς τ' ὄρ-
φανὸ στὸς χιονισμένους δρόμους,
σὰν τὸ μικρὸ πουλάκι ποῦ δὲν
εἶχε φωνάκι κ' ἄδικα ψάχνει νὰ
βρῇ ἕνα κλαδί γιὰ νὰ σταθῇ νὰ
ἐκνοσησθῇ... Ἦταν ὄργα κ' ἔ-
κανε κρῶ. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ κλεί-
στηκαν ἀπὸ νορῆς στὰ σπῆτια τους
καὶ τὸρφανό, περνώνας, τοὺς ἔ-
κονους νὰ γελῶν χαρούμενα, κα-
θιτιμένοι γύρω στὴ φωτιά. Μὰ τὰ
μάτια δακρυσιμένα ἐξακολούθησε
τὸ δρόμο του. Χωρῆς νὰ κατα-
λάβῃ, βγήκε ἀπ' τὸ μικρὸ χωριὸ
κ' ἐφθασε σὲ μὴ μάνδρα. Ἐκα-
νε δυὸ-τρεῖα βήματα καὶ σοφισ-
σθηκε στὸν τοῖχο, σκεδὸν ἀναί-
σθητο ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴν κό-
ραση... Τὸ σπρῶ, ἀνοιγνύτας
τὴν πόρτα τῆς μάνδρας, ὁ ἄν-
θρωπος ποῦ ἔμενε μέσα, εἶδε μι-
σοθαμμένον ἕνα χιονί, τὸ ἄψυχο
σφατάκι ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ...

Γλυκεῖα Πατρίδα

[Άρθρ. Έγκρ. 17]
Μιὰ μέρα, ἐνθ' ὁ λόγος Ἄβι-
γκων ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν
πέσοχῃ, εἶδεν ἕνα μικρὸ χωριό-
πουλο, ποῦ ὄδηγοῦσε ἀπ' τὸ σχο-
νὶ μιὰν ἀγέλαδα καὶ τὸν κοίταξε
καλὰ-καλὰ στὸ πρόσωπο.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

[Άρθρ. Έγκρ. 17]
Μιὰ μέρα, ἐνθ' ὁ λόγος Ἄβι-
γκων ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν
πέσοχῃ, εἶδεν ἕνα μικρὸ χωριό-
πουλο, ποῦ ὄδηγοῦσε ἀπ' τὸ σχο-
νὶ μιὰν ἀγέλαδα καὶ τὸν κοίταξε
καλὰ-καλὰ στὸ πρόσωπο.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατὶ δὲν παίρνεις γλυκὸ,
Γιαννάκη;
— Γιατὶ ἂν διαλέξω τὸ ποῦ με-
γάλο... θὰ μὲ μαλώσῃ ἡ μαμμὰ.
Ἄγρυπὰ Σελήνη

Ὁ Γιάννης δεῖχνει στὸν πατέρα
του ἕνα κοκουσίτσι:
— Μπαμπά, ἂν φρεψῶ αὐτὸ
τὸ κοκουσίτσι, τί θὰ γίνῃ;
— Θὰ φουρτῶσαι καὶ θὰ γίνῃ
μιὰ πορτοκαλιά, παιδί μου.
— Καὶ πόσο ψηλὴ θὰ γίνῃ,
μαμμά;
— Ἐς δυὸ μέτρα.
— Καὶ σὲ πόσον καιρὸ;
— Ἐς δυὸ χρόνια.
— Ἄ μωρέ, δὲν γίνονται, ἀδύ-
νατο!

— Γιατὶ;
— Ἀδύ εἶναι κοκουσίτσι λεμο-
νοῦ!

Τὸ πρότιστον καθῆκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶ-
ναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1924

Σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συλδο-
μοῦ, στὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα ἀνα-
φέρονται μόνον οἱ ἑλληνικοὶ σφαιροῦ
τῶν Ἐθνικῶν ποῦ ἐλάβαν στὸ διδοτήριον
τοῦ ἔτους 1924, δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Ἀπρι-
λίου 1923 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1924.
Ὁ ἄλλοι παραλείπονται. Κατεῖς ἄλλως τε
ἀπ' αὐτοὺς ποῦ δὲν ἐλάβαν σφαιροῦ,
δὲν εἶχε ἀποδοθῆ Ἐθνομίαν γιὰ βραβεῖα.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταζοῦ Παρῶν,
ἔλαβε ἐν ἔθρ. Ἐθνομίαν 205.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξαμάνου Κρη-
τικῆσπουλο, 185. — Σιάνου, 184.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάνου, 182. — Ἐ-
ροῦτα Δοξί, 172. — Γρηγορακόπουλος, 167.

ΕΝΗΛΟΝ: Τριανταφυλλένια, 156. —
Ἰων Τσοκωνιδῆς (Καροπολίτη ποῦ 21),
144. — Πυροβολοῦ, 128. — Παυλὶ τῆς
Καταγιῆς, 117. — Δοξαμάνου Θεσσα-
νέλλου, 112. — Γαλαξίας, 94. — Χρυσό-
μυλλοῦστων Ἐθνικῶν, 92.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀφροσάνου Κῦμα,
81. — Φασουλῆς, 67. — Ροδῆσαν, 61. —
Ἡλιάκη Ἀντί, 58. — Ἑλληνικὴ Δημο-
κρατία, 44. — Ἐλεάδου Παυλῆ, 37.

Γενικῆς Στατιστικῆς τῶν Ἐθνικῶν
τοῦ 1924, ποῦ ποῦ μ' ἐβροθῆσαν στὴν
ἐξέλεγχῃ τῶν Σημειώσεων, μὲ ἐπιση-
μῶν οἱ εἴδη (ἀπὸ [20] εἰς ἑκατόν):
Τριανταφυλλένια, Ἐλεάδου Παυλῆ,
Σιάνου, Χρυσόμυλλοῦστων Ἐθνικῶν,
Μάγισσα, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία καὶ
Πέλοψ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυρωπίδων
τῆν 15 Νοεμβρίου 1925

ΣΤΟ Ἐρχόμενο φύλλο τελευταίον
τοῦ χρόνου μου τούτου καὶ τοῦ
τόμου, θὰ δημοσιεύθῃ ἡ Προκή-
ρυξή τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ Ἑσπε-
ρίων τοῦ ἔτους 1926 καθὼς καὶ
τὸ Δημοφύλλισμα τῶν Ψευδοῦ ἡμῶν
τοῦ 1925. Θὰ συνοδεύεται δὲ τὸ
φύλλο, κατὰ τὸ σὺνηθεῖ, ἀπὸ ἡμι-
φύλλο μὲ τὸν Πίνακα τῶν Περι-
χομένων καὶ τὸ ἐξέφυλλο τοῦ
τόμου, ὅστε νὰ μὴν ἔχητε πᾶς,
παρὰ νὰ τὸν πᾶτε σὲ βελιδοθῆ
νὰ σὰς τὸν ὄρα, μὲ τὸ ἡμιφύλλο
αὐτὸ μπροστὶ.

Ἐς συσταίω τις Ἀσκήσεις τοῦ
σημερινῦ φύλλου. Εἶναι ὅλες ἀπὸ
τῆς βραβεύσιμης Σχολογῆς τῆς Μυ-
τῆς καὶ τοῦ Σχολοῦ Ἀσπιδόλου
ποῦ, σὰν ἀδελφία, ἐργάθησαν βε-
βαία μαζὶ γιὰ νὰ τίς κέρσουν. Κι'
εἶναι ὅλες πραγματικῆς! Σημειώ-
στε, ὅτι δὲν τὸς διόρθωσε παρὰ
ἐλάχιστο πράγματα. Δημοσιεύονται
ἑστὸς ποῦ τίς ἐστειλαν τὰ παι-
διά. Ἀλλὰ καὶ συγχρητὰ καλῇ,
βλέπεται, ἔχουν, κ' ἐφρονάδα πολ-
λὴ ἔχουν, καὶ γίνονται, καὶ φαντα-
σία, ἔτι χρησιάζονται τελοσπάντων γιὰ
νὰ κἀνῃ κανεὶς ὁμορφῆς Ἀσκή-
σεις. Ἐἶς τίς συσταίω. Εἶναι ἀπὸ
τῆς εἰρητικῆς.

Μὲ φανταίω περιέργου, Γλυκεῖα
Πατρίδα, ποῦ δὲν κατόρθωσε ἄ-
κόμα νὰπανετήσῃς κερμὰ ἀνα-
πλασοπούλα, ποῦ εἶναι ἔσμερα μα-
γάλη, 85 χρονῶν, ἀλλ' ἀκόμα φη-
λαί τὰ Μικρὰ Μυστικὰ ὅσα ἔλαβε
ἐπὶ ἀνευχιστῆρα χρόνῳ ποῦ ἦταν
συνδρομητρία. Μὰ πρῶτ' ἀκόμα πέ-
σους συνδρομητῆς ἔχω στὴν πόλη
τῆς. Ὁς, γιὰ Σάλλογο, πολλούς:
καμμά ἐδωμητῆρια εἶναι ὅλοι.
ἀλλὰ σχετικῶς μὲ τὴν πόλη, λι-
γός. Κι' ἰσα-ἰσα πρῶτες νὰ γίνῃ

ὄχνης, ἀπὸ μιὰ πᾶστα ὁ σμᾶλο
καὶ νὰ μὴν κοστίζῃ πολὺ. Ἀφήστε
νὰ ὄραμα.

Ἡ Βραβείον μοῦ γράφει: «Ἡ
λαβὰ τὸ Ἀναμνηστικὸν Τετῆρας
χθὲς καὶ πέρασε πολὺ γλυκεῖς
σπαγῆς διαβάζοντίς το. Ἔνα προ-
πάντων κομμάτι, γραμμένο γιὰ
τὸν κ. Ἐννόπουλο ἀπὸ τὴν Διὰ
Πριονιστῆ, μὲ ἔρατα ὑπερβολικὰ.
Καθὼς καὶ τὸ λῆνα νὰ τὸσο ὁμορ-
φα λόγια τῆς Κι.βίλλης. Τελοςπίν-
των μᾶρας πολὺ. Ὁ κ. Ἐννόπου-
λος πρῶτα νάτω πὸν κ. ἤφρανος
γιὰ τὴν ἀγάπῃ ποῦ τὸν περιέλλει
καὶ ποῦ τὸς ἀξίει.» Ὅσο γιὰ τὴ
γλυκογραφία ἐκείνη, ποῦ περι-
σταίει τὸν κ. Σ. μὲ μὴ ἀντιπα-
σι» στὰ χέρια, κάποτε δημοσιεύ-
θηκε σὲ μιὰ ἐφημερίδα, μὰ δὲν ἦ-
θελε νὰ πῆ τίποτα ἰθαίτερον. Ἀ-
πλῶς μιὰ γλυκογραφία.

Καὶ ἡ Ἀέλια ἐπιστῆς μοῦ γρά-
φει: «Χθὲς ἔλαβα τὸ Ἀναμν. Τετ-
ρας. Μὰ πῶση χαρὰ τὸ εἶδεσα, δὲ
μολογίεται. Τὶ πολλὸν μοῦ ποῦ εἶναι
καὶ ποῦ θὰ χέσων ὅσοι δὲν θὰ τὸ
ἀποκτήσουν!» Μ' αὐτὸ τὸ εἶπα
κ' ἐγώ. Ἐκατὸ βραχυμῆς θὰ προσ-
φέρουν, ἀλλὰ δὲν θὰ βροσκουν ἀν-
τίστοιχα. Γιατὶ ἡ Ἐταιρεία τὸ τῶμα
μὲνο γλῆσα. Καὶ τὸ ποῦλαί εἶσι
φθνῶν, — 15 δραχμῆς, ἕνα β.δ.ῖο
ποῦ ὄχε 25, — γιὰ νὰ ἐρῶν τὰ
ἔσοδα μόνον χωρὶς ὄφελος. Ναι, κα-
θὼς εἶπα καὶ στὴ Μάγισσα, μπο-
ρεῖτε λαμπρὰ νὰ ἱερόσετε τὸ Σάλο-
γο σὺς οἱ τρεῖς. Tres faciunt col-
legium λῆνα κ' οἱ Νομικοὶ. Ἀηλα-
δὴ τρεῖς κἀνουν συντροφιά, ἀρ-
κοῦν.

Ἀφοῦ ὁ καθηγητῆς σὰς, Μάγ-
βελ, μόνον σὲν παρῆσθον μιλαί
τὴν καθιερῶσαν, ἀλλὰ τίς ἄλλες
ὄρες «τὸν ἀκούσε καὶ νομίζεις πὺς
εἶναι χωριστῆς», ἐγὼ λέγω πὺς εἶ-
ναι δημοτικῆς... χωρῆς; νὰ τὸ
ἔξρη. Γιατὶ τὴν καθαρῆσους τὴ
ματαχίριζεται ὡς γλῆσος ὑπερ-
στικῆ. Ὅσο γιὰ τίς ἐκδόσεις, ὅμως,
νομίζω πὺς πρῆται νὰ τίς γράψετε
στὴν καθαρῆσους. Γιατὶ αὐτὴ πᾶτε
νὰ μαθεῖτε στὸ σχολεῖο κ' αὐτῆ,
ἂν ὄχε, εἶναι ἡ βῆση τῆς γρα-
πτῆς δημοτικῆς. Ἀδύνατο νὰ ὀρ-
θογραφῆ κανεὶς τὴν δημοτικῆ, ἂν
δὲν ἔξρη τὴν καθαρῆσους. Μὰ
οὔτε καὶ νὰ τὴν κλυτίζῃ μὲ χρῆ-
σιμῆς κ' ὄφελος λέξεις. Παντὰ,
πάντα, οἱ γραμματικῆς «Ἐ.λ.η-
νες, ὅσο νὰ ἐπικρατῆσῃ ἡ νια-
γλῆσος, θὰ σπουδάζουν καὶ τὴν ἀρ-
χάτα.

Κι' ἡ Πεδηλαστῆρια διέδασε
εἰς ἀληθινῇ περηφάνια ὄλους
τοὺς ἄξιους ἐπαίτους ποῦ ἐγραψαν
στὸ τεῆχος γιὰ τὸν κ. Ἐννόπουλο
οἱ καλότεροι Ἕλληνας λογιτέ-
χνης». Τὶ ὁμορφο, τί ποικίλο ποῦ
εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ τῆς γράμα-
μα! Ἀνάμεσα σὲ ἄλλα μὲ γράφει
ὅτι ἐγγύσιος καὶ μὲ καλὰ Δι-
πλασοπούλα, ποῦ εἶναι ἔσμερα μα-
γάλη, 85 χρονῶν, ἀλλ' ἀκόμα φη-
λαί τὰ Μικρὰ Μυστικὰ ὅσα ἔλαβε
ἐπὶ ἀνευχιστῆρα χρόνῳ ποῦ ἦταν
συνδρομητρία. Μὰ πρῶτ' ἀκόμα πέ-
σους συνδρομητῆς ἔχω στὴν πόλη
τῆς. Ὁς, γιὰ Σάλλογο, πολλούς:
καμμά ἐδωμητῆρια εἶναι ὅλοι.
ἀλλὰ σχετικῶς μὲ τὴν πόλη, λι-
γός. Κι' ἰσα-ἰσα πρῶτες νὰ γίνῃ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1924

Σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συλδο-
μοῦ, στὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα ἀνα-
φέρονται μόνον οἱ ἑλληνικοὶ σφαιροῦ
τῶν Ἐθνικῶν ποῦ ἐλάβαν στὸ διδοτήριον
τοῦ ἔτους 1924, δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Ἀπρι-
λίου 1923 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1924.
Ὁ ἄλλοι παραλείπονται. Κατεῖς ἄλλως τε
ἀπ' αὐτοὺς ποῦ δὲν ἐλάβαν σφαιροῦ,
δὲν εἶχε ἀποδοθῆ Ἐθνομίαν γιὰ βραβεῖα.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανταζοῦ Παρῶν,
ἔλαβε ἐν ἔθρ. Ἐθνομίαν 205.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξαμάνου Κρη-
τικῆσπουλο, 185. — Σιάνου, 184.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάνου, 182. — Ἐ-
ροῦτα Δοξί, 172. — Γρηγορακόπουλος, 167.

ΕΝΗΛΟΝ: Τριανταφυλλένια, 156. —
Ἰων Τσοκωνιδῆς (Καροπολίτη ποῦ 21),
144. — Πυροβολοῦ, 128. — Παυλὶ τῆς
Καταγιῆς, 117. — Δοξαμάνου Θεσσα-
νέλλου, 112. — Γαλαξίας, 94. — Χρυσό-
μυλλοῦστων Ἐθνικῶν, 92.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀφροσάνου Κῦμα,
81. — Φασουλῆς, 67. — Ροδῆσαν, 61. —
Ἡλιάκη Ἀντί, 58. — Ἑλληνικὴ Δημο-
κρατία, 44. — Ἐλεάδου Παυλῆ, 37.

Γενικῆς Στατιστικῆς τῶν Ἐθνικῶν
τοῦ 1924, ποῦ ποῦ μ' ἐβροθῆσαν στὴν
ἐξέλεγχῃ τῶν Σημειώσεων, μὲ ἐπιση-
μῶν οἱ εἴδη (ἀπὸ [20] εἰς ἑκατόν):
Τριανταφυλλένια, Ἐλεάδου Παυλῆ,
Σιάνου, Χρυσόμυλλοῦστων Ἐθνικῶν,
Μάγισσα, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία καὶ
Πέλοψ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς

Γ' ἄλλο, ἐπίσης ἀποριπτό, σὺν ἐρχόμενον.

Ἐγκρίνονται: 33. «Μία καλὴ ἱστορία τῆς Μίρας. Στὸ τέλος, ἡ ἀπάντησις ἐκείνη τοῦ ἀρχιεποῦ τοῦ σὺν γριὰ-Μαροβλάκη, δίνει καὶ τοὺς Τούρκους γιὰ νικητῆς. Κι' ἡ φάσμα δριβὰ» δὲν μὲν ἀρεστὰ πολὺ. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι εἰς εἶδος φρατοῦ, ἀπὸ καίρια πρὸς θέλω καὶ γραμμένο ὅπως τὰ ἔβλεψ. Μπράβο, Μίρα, καὶδ' μου! Οὕτως μὴ λέξῃ δὲν σοὺ ἄλλαξα. Καὶ τί καλὴ σίγη καὶ τί δελοφρασία. Καλὰ, σὺ εἶσαι «λογία»!—34. «Ὁ Νικόδημος τοῦ Παλιόπαιδου. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ἴσα καὶ γι' αὐτὸ τὸ κομμάτι. Τὸν διδρῶσα κέρπουσα ὀρθογραφικὰ λάθῃ κα' ἄλλο. Μὰ τί τὰ θέλετε, ποῦ εἶναι χαριτωμένο! Μία ζωγραφικὴ μικροῦ παιδιοῦ, μὴ πολλὰ χρομῆρ καὶ συγχρόνως μὴ καλὴ παρατήρησις. Ὁρισμένως τὸ Παλιόπαιδο ἔχει λογοτεχνικὸν ταλέντο. Δὲν γράφει ὅμως μὲ τὴ γνήσιον καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Μίρας. Βλέπει μέσα καὶ ἐστῆς, νομίζετ' αὐτὸν, ἐστῆς, ἐστῆς, νομίζετ' αὐτὸν, ἐστῆς, ἐστῆς κτλ. Καὶ λησκουν τὰ Ν ἐκεῖ πρὸς χραιζόνται: «ὅτι κέρπυς, δὲ τὸ χραιζόνταν». Ὁχι, δὲν ἡ ἐκπεμένη λέξις ἀρχίζει ἀπὸ κ, σ, τ, γκ, τὸ δὲν καὶ τέρβρα τὸν, τὴν, διατηροῦν τὸ Ν τους: δὲν κίνας, τὸν πόνο, τὸν τοῖχο, τὴν γκαμῆλα. Ὁχι κα' ἔταν ἀρχ. τῆς ἡ λέξις ἀπὸ φωνῆν. Τὸ Ν ἐκπέφται μόνον μπροστὰ σὰ ἄλλα σύμφωνα: τὸ βῆμα, τὸ γάμο, δὲ δέχεται, τὴ ζωὴ κτλ. Ἀυτὰ πρέπει νὰ τὰ μαθεῖται μὴ φορὰ καὶ νὰ τὰ προσέχετε πάντα.—35. «Δασκάλα» τῆς Βασιλοῦσας σὺν Παπαροῦνης. Πολλὸ ὄραλο. Ἐδοῦσα μερικὰ γιὰ νὰ γίνῃ πρὸς οὐτόνο, ἄλλὰ καὶ πρὸς φυσικὸ. Γιατὶ μὲ φωνῆς πρὸς εἶχε μερικὴς υπερβολῆς. Εἰδικῆ, καλογραμμένο κα' ὀρθογραφικῆ. Καὶ τὸ ἔμα πολὺ κατέλληλο.—36. «Ἀνομιὰ» τῆς Κόρης τῆς Ἀμνῆς. Δυο τετραστιχὰ μόνο, πρὸς ὅμως κίονον ἔνα ἄρτιον καὶ πολλὸ ἔραφο ποιητικῆ. Μόνο ὁ τελευταλὸς στιχὸς:

Στὸ βράδυ τὸ ἄραϊνὸν δὲν πῆγανε καλά. Πέθω γιατί, σὺν μέτρο, περιουσίαι μὴ συλλαβῆ. Δὲν μπορεῖ ὀρθογραφικὰ γιὰ νὰ πρὸς φέρῃ κανεὶς, ὅτι τα. Ἀλλοῦσινα παραμορφώνεται ἡ λέξις. Ἐπειτα ἡ λέξις αὐτῆ, ἄραϊνὸν, εἶναι τῆς καθαρῶσας καὶ, μόνῃ αὐτῆ, ἀποταλεῖ παραφώνησιν μὲ τις ἄλλες εἰδος ποῦ εἶναι ἔσσο καθάρια ἐπιστηνῆ. Ἦ' αὐτὸ τὴν ἄλλαξα. Τίποτ' ἄλλο.

Ἡ Διάπλασις ἀπλάττει τοὺς φίλους τῆς: Ἐπὶ τὸν Ν. Ἄν. (ὄχι, ἡ πληθώρα τῆς εἰδος σὰ τελευταλὸν αὐτὰ φέλλο, κα' ἄλλο μὲς προανθίσταρες ὀρθογραφίας κα' ἔκκαμαν νὰναθάλω τὴν δημοσίευσιν γι' ἀργότερα' ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μὴ σὺνταλῆς καὶ τίποτε ἄλλο, γιὰ πρὸς ἀργότερα ἐκδόμῃ) Πολυδούκην Καλδῆν (καλῶς ἤλας, περιμένω!) Περωμένον (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνακοίνωσιν, ἀπὸ τις πρὸς τῆς πρῶτης, καὶ σοὺ εὐχομαι νὰ μὴ σὺνταλῆς τοῦ χρόνου ἀκόμῃ πλουσιότερο ἀ-

πολογισμῶ) Μέλιτσαν (ἐστῆς καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ' ὄρατο τὸ γραμματικῶν σου) Φλόραν (ἐστῆς καὶ χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) Ἡσάκλειαν (ὄχι, δὲν μποροῦν) Ἡρόδοτο Φίδι (χάρηκα ποῦ ἔλαξ ἔγραμμα σου ὄρατο' ἀπὸ τῶσων καιρῶ καθῶ, καὶ γιὰ ὅσα μὲν γράψαις' ὄχι, τέτοιο φουδούριον δὲν διέρχεται) Ἀφροισμένω Κῆμα (ἐκαμα τὴν διόδοσιν) Ροῦμπερ (ἀδχοριστῶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα' τετραδία ἐστῆς καὶ τὸ γράμμα σου εἶχε ἀνοκατιστῆ μὲ ἄλλα ἀνοικμένα καὶ μόλις προχθὲς τὸ βῆμα καὶ τῆσῆσ) Γελασίαν (ἀργὰ ἔγινε λόγος σὺν 490 φέλλο) Ἐλληνικὸν Ἰδαῶδες (ἐλαβῆ, εὐχαριστῶ καὶ σ' εἰδος σου τίς ἐρωτήσις) Νισῆν (ἐστῆς καὶ 13 τετραδία) Γέω-Ἀθήων, Ἐρωϊκὸν Ἐδ-ζωάνη κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβῆ μετὰ τὴν 14 Νοεμβρίου, ἔπαυθησιν σὺν ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 22ου Διαγωνισμοῦ. Δι' ἄσους δεινὰὶ μέχρι 21 Ἰανουαρίου]

747. Λεξιγράφος
Στὴ ράχη μου, παιδί, ὄραίζομαι
Γιατὶ σὰ μάτια μου δὲν κίανει.
Ὅτι ὁ ὄραος μου ὁ παρῆσος
Μεταλλο ἀπ' τ' ἀκαίβησος φτάνει.

748. Δοροποιτικὸς Λεξιγράφος.
Μαζὶ κα' οἱ δύο,
Καὶ σὺ καὶ γὼ,
Ἄν κίποτε τὰ τὸσύνκριτῆς ἡ παρῆς,
Κάθῃ φορῶ
Τὴν διανοῖα
Τὴν εἶναι ἡ σιασπὴ μου ὄρατα.

749. Μεταγραμμαιτισμὸς
Ἐλεγα πρὸς εἶχα κόπυι τὸ λαμρὸ
Κερσοφόρου κα' ἐγλειφα τὰ χεῖ-
[λα...]
Μ' αὐτὸ, μ' ἄλλον λαμρὸ, βρῆκα
[λαμρὸ]
Κι' ἀντὶ κρῆας, ἔκοψα σταυροῦ!

750. Ἀναγραμμαιτισμὸς
Κάθῃ φῶρι, ἀν ἄλλῆξ
Τὸ στοιχίσι τοῦ, δὲν ζῆ.
Ἄλλ' αὐτὸ πρὸς μεσοτῆσιν
Δυὸ ἀπ' τὰ στοιχίσι τοῦ,
Κολοζῆ καὶ βασιλεῖαι
Μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ,
Ἄν καὶ πάλι κατανάσαι
Σὲ στοιχίσι... φορατῆξ.

751. Τονόγραφος
Θέλησα καὶ γὼ
Νὰ πῶ νὰ τὸν δῶ.
Γιὰ νὰ τὸν δῶ καλύτῆρα,
Τὸ σὸσῆρο τοῦ ἐπῆρα,
Στὰ πόδια τοῦ τὸν ἔβαλα
Καὶ στῆθηκα νὰ ἀμφεβαλλῶ
Πῶς ἔξαφνα, ἀπὸ δῆμορα
Τὸν ἔκανα κλητῆρα!

752. Πυραμῖς
+
* + *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Στὶς πρὸςθέσεις, γιὰ ἐύκολία,
Τὸ ἀπάνω νὰ ζητήσῃς.
Συχνὰ πῶμ νὰ τὴν τελεῖαι.
Δὲν δῶ εἶσαι, ἀν μὲ λόγῃς.
Κι' οἱ σταυροὶ μου χωρίς κρῆμα,
Κίονον σὺν Ἀθήνα βῆμα.

753. Αἶνιγμα
Θὰ ἀισθανθῆς τὸ ἀρσενικὸ μου,
Μόνον ὄρατ' ὅτι χροστῆσῃς.
Φύλας σὺν τὸ θηλυκὸ μου
Ὅ, τι δὲς νὰ μὴν τὸ χάσῃ.
Καὶ τὸν οὐδέτερον μου, τέλος,
Ὅταν φέλλῃς, εἶσαι μέλος.

754. Ἐπιγραφή
Ε
Κ Σ Α
Υ Θ Ι Σ Τ
Ο Υ Ε Κ Τ Ο Ν
Γ Ρ Ι Ν Ε
Ε Ο Δ
Υ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

755-756. Ἀσπεία Παρο-
ἄρατα.
1.—Νήστευς καὶ πίνε ρεῦμα.
2.—Ἡ γλώσσα μακαρίζει ποῦ-
κανε τάγο.

757. Φωνηεντόλιπον
χ-γν-γυ-κ-στ-β-ν-β
758. Γρίφος
Λ Ι Λ Ι
Λ Ι Λ Ι
Λ Ι Σ α Κ ἄν Λ Ι
Λ Ι Λ Ι
Λ Ι Λ Ι

Ἀπὸ τοὺς Γαλλομαθεῖς
759. Γρίφος ἐν Μεταφράσει
Πῶς δῆσῃ φέρου σὲ ὄραρο
τὴ δαχτυλήθῃ τοῦ.
(Ἰστορικὸν ἡτην.)

760. Δοροποιτικὸν
Ὅταν καρομέλλες τρῶτε
Καὶ σὺς βλέπει ἡ ἀδελφῆ σας,
Βέβαια νὰ μὴ τῆς δόστε
Δὲν βασταῖς ἡ ψυχῆ σας.
Γιατὶ σὺν καὶ σὺς κί αὐτῆ
Ψυχῆν ἔχει ἡ καίμυνη.
Καρομέλλα γαλλιστῆ
Μήπως τοῦτο δὲν σημαίνει;
[Ὅσα οἱ Ἀσπείας τοῦ σημερι-
νοῦ φέλλου εἶναι ἀπὸ τις βραβευμέ-
νες σὺν 21ου Διαγωνισμοῦ ὄρατο-
τατες Συλλογῆς τῶν ἀδελφῶν Μυρ-
τῆς καὶ Χαλῶς Διαβόλων.—
Ἦς σὺν προηγούμενο φέλλο ἐπι-
τελέματα]

Α Υ Σ Ε Ι Σ
τῶν Πεντρ. Ἀσπείας τοῦ φύλ. 36
540. Φωσφόρος (φῶς, φόρος)—
541. Β ἐν ἡ-Ἐσῆν. 542. Σίριωσι-
Λάδισα.— 543. Ὁ ὕπνος.
544. Σ Ο Δ Ο Μ Ο Ν Ν Ε Β Α Σ
Υ Α Α
Μ Η Σ Ν Ο Ι Ε Ρ Ν
Ω Υ Υ
Ι Α Φ Ε Θ Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν

545. Ἀστυφύλαξ—φύλαξ—Ἄστυ+
(καλαῖον—δ =) πάλι+(ἀγῆμος—
γάμος =) δ / = ΑΣΤΥΦΥΛΑΙΞ.
—546. Τὸ πρῶτον γράμμα εἶν'
ἐδὸ τὸ Ν: Νύξη, μύνη, ἰαΝός,
λίμῃ, ἄμῃ Ν.—547. ΕΡΗΜΟΣ
(Ἐσπῆξ, Ράδιον, Ἡττα, Μέρος,
Ὁμοιος, Συνδῶ.)—548. Ὁ ὄρη-
ροστῆν τὸν Θεὸν ἔχει κολόν κί-
ονον.—549. Ὁξ ἡτησόμεθα σὺ
ποσῆτες (ὄξ, χι, εἰς ο, μὲ θῆ
ἐφ. πῆ, οὐ, ντέξ.)—550 553. 1.
Ἄκων (halle, qui, aune.) 2.
Φύλα (fio, rat.) 3. Βενετοπολία
(veine, etau, poule, ah!) 4. Ἀ-
σπῆξ Καμῆλι (hache, prix, cas,
mais, lit, a.)—544. Chien qui
aboie ne mord pas.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
(ΚΕ'—1312)
Ἀσπείας Παλάτας, ἔπειτα πρὸς πολ-
λοῦ ἔλαβῃ; Νὰ περιμένῃ
Μαγικῆς Φλογίας

(ΚΕ'—1313)
Φ Α Ρ Α Ω
ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟΙ ΚΡΙΚΟΙ, δὲν ὁ χαιρέ-
τισμὸς ἐπευθύνεται εἰς ἡμῶς, μὰ
ὄρατ' ὅτι ἐστῆς μικροὶ νὰ ποροῦσῆται,
δὲν ὅμως φιλικῶς, εὐχαριστῶ Θεοῦς.
ΑΡΤΑΞΕΡῆς, δὲν πῶτα νὰ χαιρῆται
καὶ σὺ καὶ ὁ μακάριος σου ὁ Ἀσπείας!!
Ἀναμένω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν κολο-
κῆνδῃ μακαρῆ σου.

(ΚΕ'—1314)
Ἀσπείας, σ' εὐχαριστοῦμαι θερμῶς
διὰ τὸν χαιρέτισμόν καὶ ζητοῦμαι
τὴν συμμάχιαν σου δέξομαι;
Ὁμοίως Ἀσπείας

(ΚΕ'—1315)
Υπανθῆμοιζομεν τὸν (ΚΕ'—1320) δια-
γωνισμὸν μὲς— ΕΒΕΥΘ. ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ
ΝΕΥΑΛΛΟΝ ΚΡΙΝΟΥ

(ΚΕ'—1316)
Μάρο, Χαρό, γιατί σισπῆτε; Δὲν
ἐλάβατε μήπως τὸ γράμμα μου;
ΑΕΓΔΑ

(ΚΕ'—1317)
ΛΕΙΑ, ἐν ἄλλῆξ τὴν φέλλον ἐνός
γράφματος τοῦ ψευδοῦσῆσῃ σου,
ὄρα εἶδος μὴ φέλλῃ ποῦ ἐπιδομαί νὰ
σὲ γνοῖσῃ. (ΚΕ'—718).

(ΚΕ'—1318)
Α ΠΑΧΗΛΑ, σὲ ἐπικαλεσῆσῃ ἀποσῆ-
νὸς μὲχρῆ τῆς ἐπιστοφῆς σου.
Ἐδὸ τὸ πορτογαλὸ τοῦ ΖΙΖΑΝΙΟΥ ἡΝΕ
ΠΕΡΙΑΣ:

Νοστωμόσῃσῃ, γαλανομάτῃς. Μισῶ
πῆξ μὲχρῆ. Σπιδῆξ Θεοῦσῃ τὰ
Ἐγγλέσῃ καρῆξ ἔρατα τὰ Φων-
τελέα. Βενετομαθῆσῃ γιὰ foot-ball,
γὰ πῆμα γιὰ, τρέλλῃς Ἐδῆσῃσῃ
εἰς τὸ ἔραον. N'est-ce pas, mon vieux
larin? Ἐγὼ ἡ ΑΕΓΔΑ

(ΚΕ'—1319)
Ὅσοι θέλου ν' ἀντιπάλῃσῃ μὲ γρῶ-
ματῆσῃ Περσίας, Σοβιετικῆς
Ρωσίας, ἴσα, ἔξ γράσου (ΚΕ'—719)
σὺν Ζιζάνιον τῆς Περσίας καὶ σὺν
ΑΕΓΔΑ (ΚΕ'—718).

(ΚΕ'—1320)
Ἐκίπῃσῃ ἀρῆσῃν ἀπανθῆμοιζομεν σὺν
Ε Διαγωνισμὸν μὲ εἶδος κίονον τὸ Β'
Βραβῆσῃ σὺν Γλυκὸν Καροῦγελο. Λο-
ποδὲς εὐχαριστοῦμαι.
ΖΙΖΑΝΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΑΣ
(ΚΕ'—1321)

Παρακαλοῦνται ὅσοι μὲν γράσου,
νὰ κολοῦν τὰ ἀπανθῆμοιζομα γραμ-
ματῆσῃ εἰς τὰ γραμματῆσῃ τῶν, γιατί
ἄλλῶς πληρῶνα εἶδος, ἔγινε τῆς νο-
μοθετικῆς διαφορῆς, πρὸς τὸν ὄρα-
κίονον καὶ ὄχι διαλέσῃ. ΑΕΓΔΑ
(ΚΕ'—1322)

Σατῆξ Δερεβῆ, γιατί σισπῆξ; Βα-
σῆσῃ σὺν Παπαροῦνης, Φουτοῦ-
ριστῆ, ἀλληλογραφῆσῃ; ΑΕΓΔΑ
(ΚΕ'—1323)

ΑΣΤΕΙΧΙ ΠΑΙΔΙΤΣΟΙ
Ἐν εἰσῆσῃ ἀξίσι, νὰ εἰδῆσῃ τὴν
Ἐξῆσῃ σὺς ἀποκαλύπτοντες μὲ καὶ
δὲ μὲ πῶμα. Καὶ ἔξῆσῃ τὸν ὄρα-
σῃ, διὸν ἰδῆσῃ καὶ ΕΝΕΣΙΣ ΒΡΥΚΟ
ΛΑΚῆΝ. Ἐνα μόνον ἀπῆσῃσῃ ποῦ
ἐρατῆ τὸ Ἰαποδρόμιον τῆς δόσῃ Πα-
τησιων καὶ δὲν πρὸς ἀπῆσῃσῃ!!!
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
(ΚΕ'—1324)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἘΡΝΑΝΗ
Μὲ τὸ ἔρατῆσῃ: Τὸ γέλω τοῦ πρὸ-
νοῦ. Συμμετοχῆ ἐλευθέα. Προ-
θεορία μαντινα. Βραβῆσῃ: Α.) Ἐνα
δακτυλῆσῃ κρῆσῃ Β.) Μία λοχοφῆσῃ
τὸ ἀνοκατισμῃσῃ Γ.) ὁ Ἐργῆσῃσῃ Δ.)
ὁ ὄραλλο.
Δίσις: Ἐργῆσῃσῃ, Ἐνοδοσῃσῃ Ἡ-
ρεστον, ὄραξ Ἀβῆσῃσῃ Ἀθῆνας.
(ΚΕ'—1325)

Ἄλλα, ἀντιπάλῃσῃσῃ εὐχαριστῶ.
Κ Ἐλλῆσῃσῃ Ἀναγῆσῃσῃ. Ἀπῆ-
μῃσῃ Ἐλλῆσῃσῃσῃ, Ἐλευθέριος Ρου-
σῃ καὶ Μεταλόν Κίονον, Ἰονικῆ
Ἀσπῆξ, Χροστοποῦλο, Νυρῆσῃ, Ὁ-
νοδοσῃσῃσῃσῃσῃ σὺν Διαγωνισμοῦ
σὺς ἔρατα. ΜΙΚΡΟΣ ΑἸΧΘΥΛΗΣ